

perit ni en lletra es recull l'opinió de l'estament mèdic, tan repetidament sollicitada i també expressada. El nostre Sindicat acudí, com calia, a aquesta informació prèvia, els seus assessoraments pesaren poc en l'ànim del legislador. El reglament del dit Decret no aparegué fins a l'agost de 1931. Avui podem afirmar que aquest reglament és l'obra gairebé exclusiva d'un tècnic de l'I. N. de P., per descomptat no facultatiu.

Els metges catalans en aquest intermig, en el març de 1931, començaren els treballs més intensos, celebràrem repetides reunions en la Societat d'Obstetrícia i Ginecologia de Barcelona, tots els socis i els tocòlegs que volgueren assistir-hi, prenent-hi part especialment activa el Dr. Carreras i Verdaguer, ponent del Col·legi de Metges de Barcelona, especialitzat en aquestes qüestions.

En aquestes reunions es manifesta la tendència a què el metge tingués una certa independència pel que respecte al nombre de visites a fer a les gestants; es creia necessari el reconeixement previ de la gestant pel tocòleg, es cregué imprescindible la llibertat d'acció d'aquest i, com a mitjà més viable per aconseguir-ho sense despertar recels de cap mena, es determinà que el pagament dels honoraris fos fet al Sindicat a raó d'un tant alçat per obrera gestant inscrita, el total recollit seria després distribuït entre els metges de l'Assegurança en la forma i ajustant-se a les tarifes que els mateixos metges interessats determinessin. Arribats a un acord en aquestes directrius generals, es començava la propaganda entre els que no havien estat tant en contacte amb nosaltres, quan pel setembre de 1931 una ordre telegràfica de l'I. N. de P., que complimentava ordres del Ministeri del Treball, determinava que els Col·legis de Metges enviessin relació dels associats que volguessin prestar assistència a les assegurades i deia, a més, en la forma en què aquesta col·laboració havia d'atorgar-se, així com les tarifes dels serveis a prestar.

En conèixer tots aquests extrems, gairebé ningú es prestà a col·laborar en l'Assegurança. Les condicions eren, no sols inacceptables, sinó també, en molts extrems, francament ofensives. Acordàrem, en gràcia a què no s'interpretés la nostra negativa com a torpedeig de l'Assegurança, prestar els serveis, però, a proposta del Dr. Mestre i Miquel, que els ingressos d'aquesta prestació, tarifats segons se'ns oferia, anessin a la Caixa de Beneficència del Sindicat i començar tot seguit

la tasca d'aconseguir la modificació dels termes de què l'A. M. perquè aquesta complís els fins, raó de la seva existència. Com que aquesta missió entrava de ple en les tasques del Sindicat, es sol·licità la intervenció d'aquest i, com no podia menys de succeir donada la tradició del Sindicat, el Consell es féu seu l'assumpte i encara més, es feren gestions amb èxit perquè els Col·legis tots de Catalunya deleguessin en el Sindicat les atribucions que la llei els atorgava respecte l'Assegurança, aconseguint-se així la unió, que no s'ha trencat de tots els metges catalans davant un problema de tanta transcendència per a l'estament.

Tot seguit el company Garcia-Tornel es féu ressó de les aspiracions de Catalunya en el si del Consell dels Col·legis de Metges d'Espanya. Tan bon advocat, assolí una acció conjunta amb el dit organisme i el Dr. Pérez Mateos, entusiasta i just com el que més, des de la presidència del Consell, resumí les tendències de tot Espanya i s'aconseguien millores considerables, però que no eren ni de molt l'aspiració dels metges espanyols. Els esforços havien estat titànics i s'havia posat a prova el tacte i l'entusiasme dels encarregats de defensar l'afer davant de l'I. N. de P.; no podíem exigir més; s'acceptaren com a solució provisional les noves condicions obtingudes a fi que la pràctica de l'Assegurança demostrés, com ha fet, la raó que ens assistia i amb l'esperança, filla de la bona fe amb què actuàvem, de què els orbes d'ahir obririen els ulls demà en notar els nostres esforços en bé dels que fins ara eren abandonats per tothom menys pel metge.

El Sindicat continuà la seva acció i nomenà una Comissió pel Consell i el Comitè de tocòlegs de la Comarcal de Barcelona nomenà una Ponència encarregada d'estudiar l'afer fins als seus més petits detalls i de proposar les condicions mínimes a exigir per poder prestar la nostra col·laboració amb la dignitat i eficàcia necessàries perquè no fossin frustrats els fins de l'Assegurança. Comissió i Ponència han actuat paral·lelament i en la mateixa direcció.

Els punts cabdals de la nostra actuació han estat: demostrar la nocivitat del règim de limitació de visites pel que es refereix a l'eficàcia del servei, la necessitat d'estendre la protecció de l'assegurança a les incidències patològiques que influeixen més en la xifra de mortalitat infantil que avui no estan cobertes en limitar-se la protecció a les sis setmanes d'abans del part; l'absoluta ne-